

Arrest

nr. 214 156 van 17 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinee - Bissause nationaliteit te zijn, op 31 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u staatsburger van Guinee Bissau en bent u geboren in Bafata. U behoort tot de Mansonca bevolkingsgroep. Wanneer u ongeveer vier jaar oud was overleed uw vader. Omdat uw moeder niet voor al haar kinderen kon zorgen werd u door uw tante, M.S., opgenomen. Op een leeftijd van vijf jaar hoorde u uw oom, C.C., spreken over een huwelijk dat hij voor u in petto had, maar u verstond niet wat hij bedoelde. Tijdens uw verblijf bij uw tante besloot u zich net als zij tot de islam te bekeren.

In 2005 overleed uw tante M.S. en keerde u terug naar het huis van uw moeder. In 2008 werd door uw moeder besloten dat u besneden moest worden. U onderging het ritueel in een bos samen met andere meisjes uit uw buurt. Na een herstelperiode van een maand keerde u terug naar huis. In dezelfde periode verhuisden uw broers, Se. en Sa. naar uw tante T.S. in Bissau. Een drietal maanden na uw besnijdenis kwamen uw ooms C.C. en Ma. bij u thuis. Oom C.C. vertelde u en uw moeder dat u diende te huwen met A., een man aan wie hij u sinds uw kindertijd had geschonken. U liet zich afkeurend uit en liep naar buiten. Wanneer u naar huis terugkeerde maakte uw moeder u duidelijk dat ze dat huwelijk ook niet zag zitten maar dat u er niet aan kon ontsnappen. U besloot weg te gaan uit Bafata. Een maand na het bezoek van uw ooms regelde u een lift naar uw tante T.S. in Bissau. U trok in bij uw tante en liep er school. U kende geen problemen. In 2012 besloot u uw moeder in Bafata te gaan bezoeken. Een paar dagen na uw aankomst kwam uw oom C.C. u herinneren aan uw huwelijk dat hij voor u wilde afsluiten. U weigerde zijn voorstel en vertrok de volgende ochtend terug naar Bissau. U kende er vervolgens geen problemen. In 2014 ging u terug naar Bafata om, na een verhuis van uw moeder naar de regio Gabu, achtergebleven huisraad op te halen. U ondervond er geen problemen en keerde terug naar uw tante in Bissau. Tussen 2014 en 2015 had u een relatie met L.G.R., een man van Cubaanse afkomst die in Bissau woonde en werkte. In de zomer van 2015, toen u zwanger was van jullie zoon L., kwam uw oom C.C. plots bij uw tante T.S.. Hij zag dat u zwanger was, stelde dat u alsnog zou huwen en dat de familie ging samenkomen om uw huwelijk met A. plaats te laten vinden. Op 11 september 2015 beviel u van uw zoon L.. Enkele maanden na uw bevalling, terwijl u water was gaan halen, bleek uw tante door uw oom C.C. te zijn bezocht. Hij had haar had duidelijk gemaakt dat u onder dwang zou huwen en was door hem geslagen. Uw tante zei u dat u niet meer bij haar kon blijven inwonen. U bleef alsnog bij uw tante T.S. en besloot in januari 2016 uw tante F. in Brussel te contacteren. U vroeg haar of u haar mocht komen opzoeken. U regelde voor u en uw zoon een paspoort waarmee u op 6 augustus 2016, per vliegtuig, samen met uw zoon L. naar België vertrok. Na twee maanden van verblijf bij uw tante vertelde u haar waarom u uw land had verlaten. Op 14 oktober 2016 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. In België bezocht u op 11 oktober 2016 een arts om vast te laten stellen dat u besneden bent volgens het type 2. U vreest dat indien u ooit zou bevallen van een dochter, ook zij besneden zou worden.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw ID kaart (d.d. 29/02/2016, geldig tot d.d. 28/02/2021), uw paspoort (d.d. 03/10/2014, geldig tot d.d. 03/10/2019), een paspoort van uw zoon L. (d.d. 02/03/2016, geldig tot 02/03/2021), een geboorteakte van uw zoon en een attest van uw arts met vaststelling van een besnijdenis van het type 2 (d.d.11/10/2016).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de gegevens van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 oktober 2016, blijkt immers dat u om een medewerker en een tolk van het vrouwelijke geslacht heeft gevraagd en verklaarde uw persoonlijk onderhoud in het Portugees en/of het Creools te willen doen (zie vragenlijst CGVS, vraag 6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u een Protection Officer en een tolk Portugees van het vrouwelijke geslacht toegekend. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 8 februari 2018 en op 16 maart 2018 uitdrukkelijk uw tolk te verstaan (notities van het persoonlijke onderhoud -verder "notities" CGVS I, p.2 en notities CGVS II, p.2,35). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest dat uw ooms, C.C. en Ma. u dwingen A. te huwen. Voorts meent u niet in staat te zijn alleen te gaan wonen met uw zoon omdat u niet over voldoende financiële middelen en niet over een woning beschikt. U wil dan ook in België blijven om uw zoon een goede toekomst te bieden.

Bovendien wil u niet naar uw land van herkomst omdat u vreest dat –indien u ooit van een dochter zou bevallen- zij een besnijdenis zal moeten ondergaan.

Echter dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming **laattijdig** werd ingediend. U bent op 7 augustus 2016 in België aangekomen en u heeft pas op 14 oktober 2016, ruim twee maanden later, een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Gevraagd naar de reden waarom u enkele maanden heeft gewacht om bescherming aan te vragen in België, stelde u dat u zich schaamde uw familie in België te vertellen wat de echte redenen waren dat u uw land had verlaten, met name een vrees voor een gedwongen huwelijk (notities CGVS I, p.33). Dit is evenwel geen afdoende verklaring waarom u pas twee maanden na uw aankomst in België een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend. Men kan redelijkerwijs verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging of die een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in haar land van herkomst, al het mogelijke zal doen om bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar zij aankomt en zich wenst te vestigen. Het feit dat u zolang heeft gewacht om u op internationale bescherming te beroepen, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd.

Wat betreft de door u aangehaalde feiten een gedwongen huwelijk te vrezen, kan verder niet worden besloten dat hieruit een vrees voor vervolging of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' kan worden afgeleid bij een eventuele terugkeer naar Guinee Bissau. Er kunnen immers ernstige bedenkingen worden gemaakt bij uw beweerde problemen. Uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal zijn immers helemaal niet eensluidend.

Vooreerst is het opvallend dat u helemaal geen duidelijk beeld schetst van uw familiale situatie. Zo blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat u drie broers, M., S. en Sa., en drie zussen, F., N.i en T. heeft (notities CGVS I, p. 10,11). Nochtans vernoemde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts twee broers, de tweeling S. en Sa. (zie verklaringen DVZ, p.7 vraag 17). Geconfronteerd met deze omissie beweerde u eerst enkel: "Ze hebben me niet gevraagd hoeveel broers en zussen ik had". Wanneer u vervolgens werd gewezen naar uw antwoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken, meende u er de vraag niet goed te hebben begrepen (notities CGVS I, p.19). Een dergelijke bouté bewering is echter niet serieus. Uit uw antwoord blijkt immers dat u behalve de namen van uw twee broers wel in staat was te antwoorden op de vraag naar hun leeftijd en woonplaats (zie verklaringen DVZ, p.7 vraag 17). Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken wist te melden dat uw vader op de vijfde van de twaalfde maand van het jaar 2000 of 2001 overleed –u moet toen ongeveer zeven jaar oud zijn geweest- (zie verklaringen DVZ, p.5 vraag 13 A) bleek u op de vraag naar het tijdstip van het overlijden van uw vader, op het Commissariaat-generaal dit plots niet meer te kunnen plaatsen, noch te melden hoe oud u toen ongeveer was. Uiteindelijk gaf u aan op vierjarige leeftijd uw vader te hebben verloren (notities CGVS I, p.6,7). Geconfronteerd met deze incoherentie ontkende u uw eerdere verklaringen zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (notities CGVS I, p.7). Een loutere ontkenning van eerdere verklaringen is echter niet serieus noch afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Men kan ergens verwachten dat een persoon een gebeurtenis zoals het overlijden van een ouder dat ingrijpende gevolgen heeft voor het verdere leven –u zou daarop immers aan uw tante zijn toevertrouwd (notities CGVS I, p.7)- concreet in tijd kan plaatsen.

Aangaande uw beweerde problemen stelde u op het Commissariaat-generaal dat uw oom C.C. voor de eerste keer kenbaar maakte dat hij een zekere A. voor u als echtgenoot had uitgezocht toen u net besneden was op een leeftijd van **vijftien jaar**. Uw besnijdenis vond plaats in **2008** (notities CGVS I, p.30). Voordien zou u nooit over A. hebben gehoord (notities CGVS II, p.22,23). Tussen uw vijf jaar –wanneer u voor het eerst hoorde zeggen dat u ooit ging trouwen- en uw vijftien jaar, heeft uw familie u nooit meer over een huwelijk gesproken (notities CGVS II, p.23). Een maand nadat u uw oom over A. en een (gedwongen) huwelijk hoorde spreken verliet u –nog steeds in **2008**- Bafata en **verhuisde naar Bissau** (notities CGVS II, p.3). In **2012** zou u voor het eerst zijn **teruggekeerd** naar Bafata om uw moeder te bezoeken. U zou hierbij uw oom A. over de vloer hebben gekregen die u liet verstaan dat u alsnog moest trouwen met A.. In **2014** bezocht u opnieuw Bafata maar kwam uw oom niet meer tegen. Daarna zou u niet meer in Bafata zijn geweest (notities CGVS II, WTC II, .8,10,21). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u echter dat u op **tienjarige leeftijd** was besneden en stelde u vervolgens: "Toen ik nog klein was heeft hij (oom C.C.) mij voorgesteld aan die man (A.) en gezegd dat dit mijn toekomstige echtgenoot was. Toen ik ouder was heeft hij gezegd dat het moment was gekomen om met hem te trouwen. Dat was in **2012**. Ik ben dan gevlucht naar **Bissau**. Ik ben **dit jaar** (2016) teruggekeerd **naar Bafata** omdat ik dacht dat de belofte niet meer geldig zou zijn nu. Maar van zodra ik ben aangekomen in Bafata zei mijn oom dat ik moest huwen.

Dus de volgende dag ben ik teruggekeerd naar Bissau” (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met al deze inconsistenties betreffende het verloop van de gebeurtenissen die de kern van uw vluchtrelaas uitmaken, stelde u: “Dat ik in 2016 daar ben geweest? Neen dat was in 2014 dan ben ik naar Bafata gegaan”. Opnieuw werd u voorgelezen wat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard. U reageerde met: “Neen, misschien was het een fout maar ik ben na 2014 niet terug geweest”. Weerom werd u voorgelezen wat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde over het verloop van de feiten. U antwoordde daarop “Neen dat moet een fout zijn.” Gevraagd of u de laatste keer in Bafata uw ooms had gezien ontkende u dit ten stelligste. U werd dan ook geconfronteerd met uw eerdere verklaring waarin u stelde –zelfs als zou u zich van jaartal hebben vergist- bij uw laatste reis naar Bafata uw oom te hebben gezien en hij u sprak over uw huwelijk. U repliceerde daarop enkel met: “Neen in 2012 heeft hij me dat gezegd”. Een loutere ontkenning van de eerdere weergave van de feiten is echter niet afdoende. **Van een verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij in de loop van zijn/haar verzoek om internationale bescherming eensluidende en coherente verklaringen aflegt.**

Opvallend is ook de merkwaardige, quasi apathische houding van uw oom(s), die uiteindelijk nooit concrete stappen hebben ondernomen om een huwelijksceremonie te regelen en zelfs jarenlang –op een paar mondelinge opmerkingen aan uw adres na- u ongemoeid hebben gelaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze u ongestoord in Bafata en in Bissau uw leven hebben laten leiden. U verklaarde bovendien uitdrukkelijk niet te weten wat de voorziene huwelijksdatum kon zijn en dat uw oom C.C. deze zelfs nooit heeft opgegeven. Wel merkte u op dat uw oom pas een datum zou prikken wanneer u het voorgestelde huwelijk zou aanvaarden. De opmerking dat uw oom op uw fiat wachtte om het -vooral door hem gewilde- huwelijk te organiseren, staat dan ook haaks op uw eerdere bewering een gedwongen huwelijk te moeten aangaan. Gevraagd wat het alternatief was als u het huwelijk niet zou aanvaarden, stelde u enkel “Geen idee eigenlijk ik weet niet of hij een datum had of een alternatief” (notities CGVS II, p.30,33). Indien uw oom(s) daadwerkelijk u onder dwang wilde(n) laten huwen is het niet waarschijnlijk dat men rekening zou hebben gehouden met uw toestemming. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u –indien u vreesde tot een huwelijk gedwongen te worden- tot twee keer toe het risico zou hebben genomen om sinds uw vertrek naar Bissau naar Bafata te reizen en naar uw ouderlijk huis te gaan (notities CGVS II, p.8,20,21).

Voorts is het opmerkelijk vast te stellen dat uw moeder, nochtans een zus van uw oom C.C., zelf geen gedwongen huwelijk heeft moeten afsluiten (notities CGVS II, p.28). Gevraagd hoe uw moeder het voor mekaar had gekregen niet hetzelfde lot als u te zijn moeten ondergaan stelde u enkel: “Dat weet ik niet, ze heeft nooit verteld dat het gedwongen huwelijk zou zijn geweest, tja...” (notities CGVS II, p.28). Over eventuele moeder-dochter gesprekken over uw toekomst wanneer u opgroeide kon u verder weinig melden behalve dat u deze niet voerde en uw moeder vond dat u een man van keuze moest huwen (notities CGVS II, p.5,27,28). Frappant is ook uw houding van totale desinteresse wanneer u voorgeschoteld krijgt een huwelijk te moeten aangaan. Zo blijkt u na al die jaren dat u te horen krijgt dat u met A. dient te huwen nooit zijn familienaam te hebben achterhaald en niet te weten tot welke geloofsgemeenschap hij behoort. Behalve dat A. een boer op leeftijd moest zijn en reeds gehuwd, weet u niets over zijn familiale achtergrond. Evenmin heeft u enig idee van waar uw familie deze man kent en waarom uw ooms juist deze man voor u op het oog hadden. U zou over deze man zelfs nooit informatie of adviezen hebben ingewonnen bij uw familieleden (notities CGVS II, p.23,24,26,27,29). U verklaarde nochtans dat u een zus in Mansua, had wonen, volgens u tevens de woonplaats van A. (notities CGVS I, p.4 en CGVS II, p.24,25). Dat uw oom(s) nooit enige moeite hebben genomen u warm te maken voor een door hen gewild huwelijk met A. en op voorhand niets concreets over hem vertelden (notities CGVS II, p.27) staat enigszins haaks op hun bedoeling u met A. te laten huwen. Het is immers niet aannemelijk dat uw ooms het risico zouden hebben genomen om hun huwelijksplannen voor u te laten mislukken en op die manier gezichtsverlies te lijden, indien u het huwelijk zou weigeren. Opvallend is ook uw stelling te hebben geweten dat A. nooit met iemand anders was gehuwd in al die jaren dat u uit Bafata was vertrokken. Gevraagd waarom A. zo halsstarrig u tot vrouw wilde, zelfs na jaren van uw afwezigheid, uw weigering hem te huwen en het feit dat u intussen een kind had, gaf u enkel vaag aan: “A. had me gewild sinds ik kind was ik was aan hem beloofd, ondanks dat ik gevluht was en oom niet gehoorzaamde. Hij vond dat hij recht had op mij” (notities CGVS II, p.32). **Alle bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook uw bewering uw land te hebben verlaten uit vrees voor een gedwongen huwelijk.**

Daar u geen geloofwaardige inzicht heeft gegeven over uw profiel en uw werkelijke vertrekmotieven heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te koesteren.

Betreffende uw stelling uw zoon een betere toekomst te willen geven in België omdat u in Guinee Bissau moeilijk werk kon vinden, er niet over voldoende financiële middelen beschikte en er geen eigen woning had (notities CGVS II, p.33,34,35), dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde motieven van louter persoonlijke en socio-economische aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het feit dat u volgens het type 2 bent besneden verwees u naar een neergelegd medisch attest dat u liet opstellen. U verklaart omwille van deze ingreep tot op het heden langs de ene kant pijn te hebben (zie vragenlijst CGVS, vraag 5) en langs de andere kant er alle gevoel te zijn verloren (notities CGVS I, p.31). Gevraagd of u –aangezien u deze ingreep jaren geleden onderging- enige vrees koestert antwoordde u als volgt: “Nee dat niet, maar als er nog stuk van clitoris te zien is, die kan weggesneden worden, dus als het teruggroeit terug weggesneden worden. Maar het lichaamelijke past dat zich wel aan.” Gelet op uw merkwaardige en onwaarschijnlijke opmerking dat een clitoris zou kunnen teruggroeien werd u gevraagd of u ooit bent herbesneden. U stelde echter uitdrukkelijk dat dit niet het geval was (notities CGVS I, p.31,32). U heeft dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst in verband met de door u reeds ondergane besnijdenis een vrees voor vervolging zou kunnen oproepen of een risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Hoewel vrouwenbesnijdenis inderdaad als een vorm van vervolging of ernstige schade kan beschouwd worden, dient vastgesteld dat er geen aanwijzing is dat deze vorm van vervolging ten aanzien van u herhaald zou worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Gezien er geen enkele element aanwezig is in het administratief dossier, dat zou kunnen doen vermoeden dat u deze vorm van vervolging opnieuw zou dreigen te ondergaan, middels een herbesnijdenis en/of (volledige) infibulatie, dient vastgesteld te worden dat u deze traditionele praktijk reeds ondergaan heeft, en u om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend.

Wat betreft uw vrees voor een mogelijke besnijdenis van een in de toekomst geboren dochter (notities CGVS I, p.31), dient te worden vastgesteld dat deze uitlatingen louter hypothetisch zijn en niet gestoeld zijn op objectieve feiten. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u een relatie zou hebben en/of dat u zwanger zou zijn.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te kunnen wijzigen. De door u neergelegde identiteitskaart, uw paspoort en het paspoort en geboorteakte van uw zoon bevatten enkel jullie identiteitsgegevens. Die worden door mij niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 31 mei 2018 een “[m]anifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Verzoekster haalt artikel 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan. Verzoekster stelt dat er volgens deze bepaling rekening moet worden gehouden met het specifiek profiel van verzoekster en een grondige analyse dient worden uitgevoerd van de relevante informatie die door haar werd voorgelegd.

Zij voert aan dat dit *in casu* niet correct gedaan werd en dat verweerder een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te doen.

Verzoekster verwijst vervolgens naar de artikelen 197, 198 en 199 van het "*Handbook on Procedures*", krachtens dewelke onjuiste verklaringen op zich geen voldoende reden zijn om de beschermingsstatus te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.

Volgens verzoekster zijn de aangehaalde tegenstrijdigheden niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van het hele relaas kunnen aantasten. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat de Raad meermaals beoordeelde dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas (RvV, nr. 43 080 van 6 mei 2010). Verzoekster verwijst tevens naar rechtspraak van Raad van State.

Verzoekster verzoekt het voordeel van de twijfel.

Wat betreft verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming, stelt zij dat zij bij aankomst in België erg angstig en hunkerend was, zij haar rechten niet kende en zij ook zeer bang was dat haar familie haar zou verwerpen. Verzoekster meent dat zij ten onrechte wordt bekritiseerd over haar gedrag, alsook over het feit dat ze tijd nodig had om de redenen van haar vlucht uit te leggen aan de voornoemde deel van haar familie, die haar daarna bij een organisatie heeft gebracht die haar rechten heeft uitgelegd en namelijk dat ze een verzoek om internationale bescherming kon indienen.

Aangaande haar vrees om gedwongen te worden uitgehuwelijkt aan A., vat verzoekster de motieven van verweerder samen. Zij wijst er vervolgens op dat de Raad meermaals beoordeelde dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas. Het was dus in dit geval volgens verzoekster belangrijk dat het CGVS het relaas van verzoekster objectief tegenover de informatie over het land en de gedwongen huwelijken die daar plaatsvinden te analyseren, wat *in casu* niet gedaan werd. Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet werd dienovereenkomstig geschonden.

Betreffende haar vrees voor herbesnijdenis legt verzoekster uit dat zij erg verlegen is en dat het bijzonder moeilijk is om openlijk tegen iemand dat ze weinig of niet kent te spreken, des te meer over traumatische gebeurtenissen, onder andere de kwestie van (her)besnijdenis. Zij wijst erop dat haar zus opnieuw werd besneden nadat ze was bevallen en dat dit werd gedaan door dezelfde vrouw die haar al de eerste keer had besneden; ze verloor daardoor ook veel bloed en moest "*steken*" krijgen. Verzoekster merkt op dat het volgens de tradities verplicht is om te controleren of de toekomstige bruid goed is besneden en waar nodig de vrouw te herbesnijden. Dit is precies wat verzoekster vreest in geval van terugkeer naar Guinee-Bissau; ze is bang dat ze voor haar huwelijk opnieuw zal worden onderzocht en dat ze opnieuw zal worden besneden als de eerste excisie beschouwd wordt als niet "*volledig*" of als ze niet goed is voor de schoonfamilie.

Verzoekster wijst erop dat zij al besneden werd en dat het CGVS bovendien in de bestreden beslissing erkent dat vrouwenbesnijdenis als een vorm van vervolging kan worden beschouwd en dat het CGVS aldus op grond van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet de bewijslast had om te aan tonen dat er "*goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen*", *quod non in casu*. Verzoekster voert aan dat verweerder niet heeft aangetoond dat herbesnijdenis niet bestaat en onmogelijk is. Verzoekster merkt tevens op dat alleen omdat de verzoekster gelooft dat een "*re-excisie*" plaatsvindt in het geval van hergroei van de clitoris, dit niet betekent dat herbesnijdenis een niet-bestaand verschijnsel is en daarom niet te vrezen valt voor verzoekster in geval van terugkeer naar Guinee-Bissau. Verzoekster haalt aan dat valse overtuigingen die aan jonge meisjes worden doorgegeven, inderdaad alledaags zijn om "*excisie*" te legitimeren. Zij stelt dat het gebrek aan beschikbare informatie en het gebrek aan onderwijs in de plattelandsgedebieden waarvan verzoekster komt, rechtvaardigen dat ze geloofde wat haar over de herbesnijdenis werd verteld. Verzoekster stelt dat de Raad in deze zin over de dezelfde problematiek reeds heeft geoordeeld dat: « *l'absence d'informations suffisamment cohérentes et convergentes sur le sujet, (...), ne peut toutefois avoir pour conséquence de ne pas considérer l'existence potentielle d'un tel risque* » (RvV, arrest nr. 125 702 van 17 juni 2014).

Verzoekster voert aan dat verweerder aldus artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft in die zin dat hij de mogelijkheid van “re-excisie” niet heeft onderzocht, hoewel artsen die in Guinee opereren getuigen dat herbesnijdenis in praktijk wel bestaat in Guinee hoewel dit niet altijd bekend is bij humanitaire organisaties omdat ze vaak in het geheim voorkomt (stukken 3 en 4). Verzoekster merkt op dat de mogelijkheid van “re-excisie” ook wordt bevestigd in verschillende openbare rapporten, onder andere SPF Santé publique, Sécurité de la Chaîne alimentaire et Environnement en GAMS Belgique, *Mutilations Génitales Féminines: guide à l'usage des professions concernées*. Bruxelles; 2011, p. 20. De Raad heeft bovendien al geoordeeld dat het risico van “re-excisie” voor een volwassen vrouw niet kan worden uitgesloten (Zie RvV arrest nr. 75 730 van 24 februari 2012; arrest nr. 74 074 van 27 januari 2012; arrest nr. 72 592 van 23 december 2011; arrest nr. 71 365 van 1 december 2011; arrest nr. 81 409 van 21 mei 2012 en arrest nr. 89 227 van 17 oktober 2012).

In hoofdorde wordt gevraagd verzoekster als vluchteling te erkennen; in subsidiaire orde verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in uiterst subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift legt verzoekster volgende stukken neer:

“3. *Getuigschrift dokter An Vercoutere (3 september 2015)*.

4. *Getuigschrift van de heer Bintou Mady Kaba, uitvoerend secretaris van “vereniging van vrienden van sociale solidariteit en ontwikkeling” (22 augustus 2015)*.”

Ter zitting legt verzoekster volgende documenten neer:

Stuk 1. Een psychologisch attest;

Stuk 2. Een medisch attest waaruit blijkt dat verzoekster aan decompensatie en PTSD lijdt;

Stuk 3. Getuigenis;

Stuk 4. Vertaling getuigenis;

Stuk 5. Unicef, “*report on applicability of the convention on children’s rights in Guinea-Bissau*” van december 2008, p. 42-43;

Stuk 6. Fiche aangaande rechten van vrouwen in Guinee-Bissau van Africa4womenrights;

Stuk 7. UNHCR, “*Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation*” van mei 2009;

Stuk 8. ONU femmes, “*Country Gender profile pour la guinée Bissau*” van 2014, p. 34-35.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart Guinee-Bissau te zijn ontvlucht uit vrees voor een gedwongen huwelijk met A.. Zij stelt tevens dat zij ingeval van terugkeer naar Guinee-Bissau vreest dat ze herbesneden zal worden en dat, indien zij in de toekomst een dochter zou krijgen, deze besneden zou worden. Verzoekster geeft tot slot aan dat zij een betere toekomst voor haar zoon L. wil.

2.4.2. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat haar vader op de vijfde van de twaalfde maand in 2000 of 2001 overleed (verklaring DVZ, punt 13a), dus wanneer verzoekster dus 7 à 8 jaar oud was. Tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS wist verzoekster echter niet te situeren wanneer haar vader overleden was (notities van het persoonlijk onderhoud van het CGVS van 8 februari 2018, oud gehoorverslag (hierna: notities 1), p. 6), om vervolgens te stellen dat hij overleed wanneer zijzelf 4 jaar oud was (notities 1, p. 7). Verzoekster stelde dat zij na het overlijden van haar vader op vierjarige leeftijd door haar tante M.S. werd in huis gehaald en vervolgens op vijfjarige leeftijd door haar oom C.C. werd voorgesteld aan A. (notities 1, p. 7), de man aan wie zij beweerdelijk gedwongen uitgehuwelijkt zou worden (notities 1, p. 34). Dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip van overlijden van haar vader, ondergraaft aldus reeds de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.4.3. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoekster bij aankomst in België voor de DVZ verklaarde als volgt: *“Toen ik nog klein was heeft hij (oom C.C.) mij voorgesteld aan die man (A.) en gezegd dat dit mijn toekomstige echtgenoot was. Toen ik ouder was heeft hij gezegd dat het moment was gekomen om met hem te trouwen. (...) Dat was in 2012. Ik ben dan gevlucht naar Bissau. Ik ben dit jaar (2016) teruggekeerd naar Bafata omdat ik dacht dat de belofte niet meer geldig zou zijn nu. Maar van zodra ik ben aangekomen in Bafata zei mijn oom dat ik moest huwen. Dus de volgende dag ben ik teruggekeerd naar Bissau. Ik ben ook besneden toen ik 10 jaar oud was (2003). Daar heb ik voortdurend pijn van. Ik heb heel veel problemen gehad na de geboorte van mijn zoontje. Ik wil dit niet meer mee maken want ik ben bang dat ik ga sterven als ik nog een kind ter wereld breng. Ik ben er zeker van dat als ik met die man trouw dat ik nog kinderen zal moeten baren.”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS hield verzoekster echter een ander verloop van deze gebeurtenissen voor. Zo stelde zij dat zij in 2008 besneden werd (notities 1, p. 30; notities 2, p. 3), waarna zij haar oom C.C. over een (gedwongen) huwelijk hoorde spreken en vervolgens, nog steeds in 2008, Bafata verliet en naar Bissau verhuisde (notities 2, p. 3). Zij stelde te zijn teruggekeerd naar Bafata in 2012 om haar moeder te bezoeken, toen haar oom C.C. haar liet verstaan dat zij alsnog diende te huwen met A. (notities 2, p. 8). Verzoekster haalde aan dat zij in 2014 nogmaals terugkeerde naar Bafata, maar haar oom niet meer tegenkwam, en vervolgens nooit meer naar Bafata te zijn teruggekeerd (notities, p. 10, p. 21). De loutere ontkenning van haar verklaringen bij de DVZ doen geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden. Verzoeksters incoherente verklaringen aangaande het verloop van de gebeurtenissen die de kern van haar asielrelaas raken, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweerde gedwongen uithuwelijking.

2.4.4. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoeksters oom nooit concrete stappen heeft ondernomen om verzoeksters huwelijk met A. te regelen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat haar oom slechts een paar mondelinge opmerkingen aan verzoeksters adres maakte, maar haar voor het overige ongemoeid liet in zowel Bafata als Bissau. Indien verzoeksters oom verzoekster daadwerkelijk wilde dwingen om te huwen met A., dan kan verwacht worden dat hij hierin een proactieve houding zou aannemen. Integendeel, verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat ze niet wist of er een datum werd vooropgesteld voor haar huwelijk en dat haar oom C.C. haar deze alleszins nooit heeft gegeven. Bovendien stelde verzoekster dat haar oom pas een datum zou prikken wanneer het voorgestelde huwelijk door verzoekster aanvaard werd (*“Nee weet ik niet, hij heeft geen datum gegeven, hij zei dat als ik huwelijk zou aanvaarden dat hij datum zou kiezen, maar ik vluchtte.”*, notities 2, p. 30). Dat verzoekster verklaarde dat haar oom op haar toestemming wachtte om het huwelijk te organiseren, is niet verzoenbaar met verzoeksters bewering dat ze gedwongen wordt uitgehuwelijkt. Een gearrangeerd huwelijk is overigens niet hetzelfde als een gedwongen huwelijk. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar oom C.C. haar gedwongen wou uithuwelijken en uit verzoeksters levensloop kan dit evenmin blijken.

2.4.5. Bovendien valt ook verzoeksters eigen houding niet te rijmen met haar beweerde vrees te worden uitgehuwelijkt door haar oom. Immers, verzoekster keerde tot tweemaal toe vanuit Bissau terug naar Bafata. Indien zij werkelijk vreesde te worden uitgehuwelijkt door haar oom, dan kan niet worden ingezien dat zij zichzelf zou blootstellen aan dit risico door vrijwillig terug te reizen naar Bafata.

Dergelijke vaststellingen ondergraven haar beweringen te worden uitgehuwelijkt. Minstens dient de ernst van verzoeksters vrees te worden gerelativeerd.

2.4.6. Voorts dient opgemerkt dat verzoekster verklaarde dat haar moeder, de zus van oom C.C., zelf geen gedwongen huwelijk heeft moeten afsluiten (notities 2, p. 28). Evenmin kan ze verklaren waarom haar moeder niet hetzelfde lot diende te ondergaan als verzoekster (notities 2, p. 28). Verzoekster stelde nog dat zij hierover niet sprak met haar moeder, doch dat deze stelde dat verzoekster een man van haar keuze moest huwen (notities 2, p. 5, p. 27, p. 28). Verder blijkt verzoekster amper iets te weten over A., de man met wie ze beweerdelijk dient te huwen. Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat haar nonkels haar voldoende inlichtingen zouden verschaffen om haar te overtuigen met A. te huwen, minstens kan verwacht worden dat verzoekster informatie over deze man zou trachten in te winnen al was het om te weten waarom ze niet met hem wil trouwen. Bovendien kan niet worden ingezien - noch licht verzoekster aannemelijk toe - waarom A., zelfs na jaren van afwezigheid, verzoeksters weigering met hem te huwen en het gegeven dat zij intussen een buitenechtelijk kind had, verzoekster nog steeds tot zijn vrouw wilde maken (*"A. had me gewild sinds ik kind was ik was aan hem beloofd, ondanks dat ik gevluht was en oom niet gehoorzaamde. Hij vond dat hij recht had op mij."*, notities 2, p. 32).

2.4.7. Uit verzoeksters Facebookprofiel blijkt dat verzoeksters broer Sa. gestudeerd heeft aan de ENS/INASA in Bissau en tevens in Bissau woont. Verzoeksters nicht, die in Brussel woont, studeerde overigens aan het conservatorium van Brussel. Verzoekster komt dus uit een modern gezin. Verzoekster woonde de laatste jaren ook zelf in de hoofdstad, Bissau, heeft in Guinee-Bissau een relatie gehad met een buitenlander (Cubaan) en samen met hem een zoon gekregen. Het gegeven dat verzoekster dergelijke vrijheid kreeg van haar moderne familie, valt niet te rijmen met haar beweringen dat haar ooms haar gedwongen zou willen uithuwelijken en zeker niet wanneer verzoekster die thans al 25 jaar oud is, nog steeds niet uitgehuwelijkt is. Uit de informatie die zij ter zitting neerlegde blijkt dat 29 procent van de vrouwen tussen 20 en 49 jaar gehuwd zijn voor de leeftijd van 18 jaar en 8 procent voor de leeftijd van 15 jaar en dat vroege en polygame huwelijken voornamelijk voorkomen in rurale gebieden (rapport van ONU femmes, *"Country Gender profile pour la guinée Bissau"* van 2014). Gelet op verzoeksters profiel kan niet worden ingezien dat verzoekster als 25-jarige moeder, wonende in de hoofdstad, zou gedwongen worden te huwen met A., die reeds een vrouw heeft.

2.4.8. Gelet op voorgaande kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij ingeval van terugkeer naar Guinee-Bissau gedwongen zou worden te huwen met A..

2.4.9. Waar verzoekster nog verklaarde dat zij haar zoon een betere toekomst wil geven in België, omdat zij in Guinee-Bissau moeilijk werk kon vinden, niet over voldoende financiële middelen beschikte en geen eigen woning had (notities 2, p. 33-35), merkt de Raad op dat dergelijke motieven zuiver persoonlijke en economische redenen zijn die geen toekenning van internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Deze houden immers geen verband met één van de vijf vervolgingsgronden vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2.4.10. Gevraagd naar verzoeksters vrees in verband met besnijdenis stelde zij *"Als ik daar kinderen krijg en het is een meisje, zal haar dat daar ook overkomen"* (notities 1, p. 31). Hierop gevraagd *"OK ik hoor dat dit uw vrees is als u een dochter daar zou hebben. Dat is op dit moment echter helemaal niet het geval. Voor u persoonlijk, heeft u een bepaalde vrees mbt uw besnijdenis?"*, antwoordde verzoekster andermaal, *"Als ik een dochter zou krijgen in het land moet ze dat ook ondergaan."* (notities 1, p. 31). Dergelijke hypothetische vrees - verzoekster heeft geen dochter, is niet zwanger en heeft zelfs geen relatie - volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn, *quod in casu non*.

2.4.11. Voorts maakt verzoekster niet aannemelijk te zullen worden herbesneden ingeval van terugkeer naar Guinee-Bissau. Verzoekster verklaarde immers zelf uitdrukkelijk dat zij niet opnieuw besneden werd (na haar bevalling) en dat zij niet meer besneden zal worden (*"Is een besnijdenis iets dat u nog zou kunnen overkomen, kan u -ik geef het maar als vb- nog besneden worden of zo ?"*, *"Nee dat niet, maar als er nog stuk van clitoris te zien is, die kan weggesneden worden, dus als het teruggroeit terug weggesneden worden. Maar het lichaamelijke past dat zich wel aan."*, *"Volgens wat we weten medisch gezien groeit een clitoris niet meer aan eenmaal weggesneden, bent u eventueel nog besneden geweest na die ene keer?"*, *"Nee dat niet"*, notities 1, p. 31).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert wel degelijk te vrezen voor herinfibulatie toont zij niet aan dat dit meer is dan een bewering gesteund op foutieve inzichten over de mogelijke aangroei van lichaamsonderdelen. Immers noch uit verzoeksters verklaringen (zie *supra*), noch uit de door haar toegevoegde stukken, blijkt dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst herinfibulatie riskeert wanneer dit niet het geval was voor haar vertrek, of na haar bevalling.

2.4.12. Verzoekster verwijst naar de bij haar verzoekschrift neergelegde getuigschriften van dokter An Vercoutere en de heer Bintou Mady Kaba, maar gaat eraan voorbij dat deze de situatie in Guinee - en niet Guinee-Bissau - bespreken. Deze getuigschriften worden aldus niet dienstig neergelegd.

2.4.13. Verzoekster legt ter zitting een verklaring neer waarin zij stelt dat haar zus genitale mutilatie onderging ("*Ma soeur a été mutilée génétiquement*") na de bevalling van haar tweede kind en dat verzoekster vreest dat zijzelf als toekomstige bruid zal gecontroleerd worden en vervolgens opnieuw besneden zal worden. Verzoekster heeft, gelet op voorgaande, niet aannemelijk gemaakt dat zij gedwongen zal worden uitgethuwelijkt, zodat evenmin kan worden aangenomen worden dat zij zal herbesneden worden ten gevolge van deze uithuwelijking. Zoals hierboven reeds aangehaald is verzoekster op heden 25 jaar, heeft ze in Guinee-Bissau een relatie gehad met een buitenlander (Cubaan) en samen met hem een zoon gekregen. De Raad stelt vast dat verzoekster na de bevalling van L. nog in Guinee-Bissau woonde en niet herbesneden werd. Verzoekster lijkt haar asielaanpak op te bouwen.

2.4.14. De door verzoekster ter zitting neergelegde pagina's uit het rapport van Unicef, "*report on applicability of the convention on children's rights in Guinea-Bissau*" van december 2008 vermelden besnijdenis in Guinee-Bissau en het feit dat meisjes reeds op jonge leeftijd huwen in Guinee-Bissau. Verzoekster haalt echter een vrees voor herbesnijdenis aan, wat in dit rapport niet besproken wordt. Verder bespreekt het rapport slechts de jonge leeftijd waarop meisjes dienen te huwen, terwijl verzoekster thans reeds 25 jaar oud is. Deze informatie is aldus niet van toepassing op de door verzoekster aangevoerde vrees voor gedwongen uithuwelijking en herbesnijdenis. De fiche aangaande rechten van vrouwen in Guinee-Bissau van Africa4womenrights haalt de situatie van vrouwen in Guinee-Bissau aan. Deze algemene informatie kan echter verzoeksters persoonlijke vrees niet aantonen. De fiche maakt bovendien geen melding van de toestand rond herbesnijdenis of het gedwongen huwelijk in Guinee-Bissau. Wat betreft de UNHCR, "*Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation*" van mei 2009 bevat deze richtlijnen om verzoeken tot internationale bescherming op grond van vrouwelijke genitale verminking te beoordelen. Het rapport van ONU femmes, "*Country Gender profile pour la guinée Bissau*" van 2014 bespreekt opnieuw de algemene situatie van vrouwen in Guinee-Bissau. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke.

2.4.15. Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat de mogelijkheid van "*re-excisie*" ook wordt bevestigd in verschillende openbare rapporten, onder andere "*SPF Santé publique, Sécurité de la Chaîne alimentaire et Environnement et GAMS Belgique. Mutilations Génitales Féminines: guide à l'usage des professions concernées. Bruxelles; 2011, p. 20*". De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster deze rapporten niet neerlegt.

2.4.16. Wat betreft het psychologisch attest van 19 oktober 2018, neergelegd ter zitting, benadrukt de Raad dat psychologische verslagen en attesten geen sluitend bewijs zijn voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. Uit het psychologisch attest blijkt dat verwezen wordt naar verzoeksters verklaringen ter zake. Zoals hoger aangehaald zijn verzoeksters verklaringen niet geloofwaardig. In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het psychomedisch verslag een samenvattende weergave bevat van verzoeksters verklaringen, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen. Verzoekster heeft ook haar verklaringen kunnen afleggen op het CGVS en deze werden aan de hand van objectieve landeninformatie onderzocht. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de psychische en/of medische problemen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat psycholoog C.G. zich geheel steunt op de verklaringen van verzoekster die onwaarachtig zijn bevonden.

Indien verzoekster psychologische problemen heeft dan kunnen die dan ook niet hieruit voorkomen. Waar verzoeksters psychologische problemen het gevolg zijn van de veeleisende en hardhandige aanpak van haar tante bij wie ze onderkomen vond in België, is dit niet dienstig in onderhavige procedure. De Raad stelt vast dat de psycholoog denkt dat verzoekster niet in staat was om gehoord te worden door het CGVS doch merkt op dat dit rapport is opgesteld op 19 oktober 2018 en vermeldt dat verzoekster sinds 5 juni 2018 op consultatie komt, terwijl de gehoren bij het CGVS dateren van februari en maart 2018. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de psycholoog kan oordelen dat verzoekster ten tijde van de gehoren, toen verzoekster nog niet in behandeling was, niet in staat was om gehoord te worden door het CGVS. Dergelijke opmerkingen zijn loutere vermoedens gesteund op onwaarachtige verklaringen van verzoekster. Bovendien brengt verzoekster deze laattijdig voor nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in de loop van haar asielprocedure nooit gewag heeft gemaakt van het gegeven dat zij niet in staat was om gehoord te worden, niettemin er uitdrukkelijk werd aangegeven dat problemen gemeld moesten worden. Verzoekster gaf louter aan: *“Neen alleen dat ik vrij verleggen ben en wat terughoudend om iets te zeggen maar ik zal mijn best doen om alles uit te leggen.”* (notities 1, p. 3). Ook kregen zowel verzoekster zelf als de raadsman die haar bijstond, bij het afronden van het verhoor de gelegenheid om bijkomende opmerkingen te maken, doch maakten zij geen melding van verzoeksters psychologische problemen, laat staan dat deze haar zou verhinderen gehoord te worden.

2.4.17. Het medisch verslag van 11 oktober 2018 van Fedasil vermeldt dat verzoekster wordt opgevolgd wegens depressie en PTSD. Verzoeksters psychologische problemen kunnen echter haar beweerde vluchtmotieven niet aantonen.

2.4.18. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.4.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK